

[Brøndlund Nielsen.]

længere sigt bør indgå i den mere omfattende byrdefordelingsreform, der er under forberedelse med hensyn til finansieringen af aktiviteter i Grønland.

På baggrund af de enkeltheder, jeg her har nævnt — og nogle af dem peger jo lidt i retning af de større linjer i forslaget — skal jeg udtrykke ønsket om et godt udvalgsarbejde og tilsige venstres velvilje hertil.

Svend Haugaard: Desværre kan jeg ikke følge hr. Knud Niensens kompliment til ministeren op med hensyn til det fine sprog. Det har ikke noget med kancellistil og den slags ting at gøre, men det har noget at gøre med, at man her har anvendt en meget korrekt afskrift, ikke nogen god afskrift, men en meget korrekt afskrift af den tilsvarende danske lov. Lovforslaget er så kolossalt omfattende, og der er en forfærdelig masse ord i det, der er en bredde i det, som kunne gøre sit til, at man foreslog, at det første, de, der skal administrere denne lov, og de, der skal bruge den i praksis, burde gøre, var at lave en studiekreds i fortolkning af loven. Jeg synes, den er så forskruet og så dårlig i sin bredde og sin fylde, at den i høj grad trænger til en sammenskrivning, en forenkling, en forkortning, altså med andre ord en fuldstændig omskrivning.

Så er det forhåbentlig sagt sådan, at det er forstået et og andet sted, at jeg ikke mener, det er noget heldigt udkast, der her er kommet.

Jeg vil gerne så stærkt, som jeg overhovedet kan, give en positiv støtte til oplysningsarbejdet i Grønland. Der er ikke noget sted inden for det danske område, hvor det er mere nødvendigt. Jeg mener, det er meget vigtigt, at Grønlands Oplysnings Forbund nu er ved at fungere, og jeg mener, at vi skal ønske alt held på vejen og ikke blot det: vi skal støtte det af al mulig kraft.

Men det synes jeg ikke dette forslag gør i tilstrækkelig grad. Mine betænkeligheder er forskellige. For det første har jeg den betænkelighed, som allerede er nævnt, med hensyn til monoopolet til ét oplysningsforbund. Jeg tror, det ville være klogt, at man ikke blot tog fritidsnævnet som noget sekundært, der kunne og skulle træde til, hvor de andre ikke gør det, men ellers ikke har lov til det. Jeg ønsker ikke en hel masse forskellige ini-

tiativer, men jeg tror, det var heldigt, om man alligevel havde mere end den ene mulighed.

Det andet gælder fritidsnævnets sammensætning, hvor der står i lovforslaget, at 1 eller 2 vælges af og blandt kommunalbestyrelsens medlemmer. Der, hvor der kun er 1 på grund af at det er mindre områder, er jeg enig i, at det nok er rigtigt, at der vælges blandt kommunalbestyrelsens medlemmer, men der, hvor der er tale om 2, mener jeg ikke, man skal være forpligtet til at finde dem begge to inden for kommunalbestyrelsens medlemmer. Meget muligt kan man finde en mere egnet udenfor, men det er rigtigt, at kommunalbestyrelsen udpeger dem.

Endvidere er jeg ikke enig i, at det er ubetinget rigtigt, at skoledirektøren altid er født formand for fritidskommissionen. Der bør være andre muligheder, selv om det i mange tilfælde kunne være naturligt, at det er ham.

Men det, jeg har den største indvending imod, er den fastsatte aldersgrænse, hvor man i lovforslaget i meget høj grad har fulgt de danske normer. Med Grønlands tyndt befolkede egne, de meget store afstande og de lidt andre traditioner i familiemønsteret i erindring mener jeg, at det, der her er foreslået, er meget forkert. Der bør ikke være denne skarpe adskillelse mellem under og over 18 år. Der bør være meget liberale grænser her, og kun i ganske specielle ting kan der være tale om, at det udelukkende er en voksenundervisning. Det vil gælde i langt højere grad i Danmark, end det vil gælde i hvert fald de første mange år i Grønland, hvor man begynder på et andet niveau.

Derfor mener jeg, at dette punkt bør ændres radikalt og ændres sådan, at det også bidrager til en forenkling, for netop disse mange meget skarpe skel mellem under og over 18 år er jo medvirkende til at gøre lovforslaget meget indviklet.

Vi fik under meget stort besvær ved fritidslovens gennemførelse i Danmark gennemført det, at forældre og børn kunne følges ad, noget, jeg tror er meget værdifuldt. Børnene kunne dog ikke regres med. Jeg tror, at i Grønland er man nødt til at gå et skridt videre og sige, at ikke alene kan børn og forældre følges ad i de forskellige fritidsaktiviteter, men børnene skal også kunne medregnes; det er helt nødvendigt især i de